KAT A ČAROĚJNICE

ZUZANA LISTOPADOVÁ

Kat a čarodějnice

Zuzana Listopadová

Kat a čarodějnice

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 143.eknihu v edici Solis
Autor © Zuzana Listopadová
Redakce a korektura: Lucie Zubalíková, Markéta Hrubá, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka: Anežka Kocmanová
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-61-5 (epub)
978-80-88525-62-2 PDF

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Kat a čarodějnice

Anotace

Obvinění z čarodějnictví obrátí život mladé bylinkářky Eleanor vzhůru nohama. Uvržena do temné kobky, kde má čekat na krutý soud, musí čelit strachu a beznaději – až do chvíle, kdy ji záhadně vysvobodí muž, jehož ruce měly být zárukou její smrti. Kat.

Uvězněna v jeho domě, Eleanor poznává, že nenávist a strach se mohou proměnit v zakázanou touhu. A zatímco se jejich city proplétají, musí si oba uvědomit, že láska může být nejen záchrannou, ale i jejich nehynoucí zkázou. Jenže… co když Eleanor doopravdy je čarodějnicí?

Pro všechny duše, které v sobě našly světlo, přestože je svět uvrhl do temnoty.

Playlist

Eternity – Alex *Warren*
Army Dreamers – Kate *Bush*
Faraday – Little *Miss Cadaver*
Love Story – Indila
Luminary – Joel *Sunny*
Marry On A Cross – Ghost
And The Hound – Yaelokre
Golden Brown – Cage *The Elephant*
The Water Is Fine – Chloe *Ament*
Harpy Hare – Yaelokre
Who is she? – *I Monster*
Ethereal – Txmy

Kapitola 1.

Eleanor

Městem se linula mlha, schovávala domky do své hebké přikrývky a zahalovala ulice do poklidného šera.

Seděla jsem na pohovce, sledovala dešťové kapky stékající po chladném skle okna a představovala si, že s sebou každá z nich nese svůj vlastní příběh. Tak mi to totiž říkávala máma. *Eleanor, představ si, že každá kapka symbolizuje něčí život.*

Potom jsme je spolu pozorovaly, litovaly krutých osudů kapek, které se rozplynuly ještě dřív, než dorazily k cíli a tleskaly těm, co dokázaly vyhrát.

Byla jsem tehdy ještě malá a nechápala poselství, které mi tím máma chtěla sdělit. Tomu jsem porozuměla až o mnoho let později.

Potom, co naposledy vydechla.

Potom, co se rozplynula jako jedna z těch kapek na parapetu, mnohem dřív, než by kdokoliv z nás čekal.

Některé kapky se nedostanou tam, kam mířily.

Ať už máme jakékoliv plány, život je mění. Cesty, které jsme si vysnili, se rozdělí. Lidé, které jsme milovali, zmizí. A nám nezbývá nic jiného než se s tím smířit.

Jenže jedna věc byla to poselství chápat a druhá se jím řídit. Máma byla pryč už rok, a přesto to stále bolelo, jako kdyby odešla teprve včera.

Ta bolest ve mně zůstávala jako stín, který se nikdy neztrácí, jen se občas skrývá ve světle.

Tiše jsem si povzdechla a přejela rukou po chladném skle. Doufala jsem, že když budu dešťové kapky sledovat dostatečně dlouho, nakonec poselství přijmu a naučím se s ním žít.

Smířím se s tím, že už tady není.

Protože přesně tak by si to přála.

Neměla jsem tušení, jak dlouho jsem tam seděla. Čas se rozplynul v dešti stejně jako moje myšlenky. Zvedla jsem se teprve, když se prudké kapky změnily v tiché mrholení a mlha trochu ustoupila.

Natáhla jsem si plášť, sáhla po proutěném košíku u dveří a vydala se ven.

Vzduch byl nasycený zeminou a kapky, které zůstaly na listech, se leskly jako střípky skla.

Zhluboka jsem se nadechla, nechala si odérem mokré půdy naplnit plíce, a pomalu se vydala k místu, kde jsem sbírala bylinky, když jsem se potřebovala zase cítit být blíž k mámě.

Měla jsem pocit, že se schovává ve stínech pod listy, v hebkosti mechu i v teplé esenci květů, která se mi lepila na prsty a jen díky tomu jsem měla pocit, že jsem ji tak úplně neztratila.

Když jsem sebrala první snítku, srdce se mi naplnilo klidem. A tak jsem pokračovala dál, opatrně proplétala prsty mezi stonky, jemně je ohýbala a vkládala do košíku, dokud se nenaplnil heřmánkem a vzpomínkami, po kterých jsem tak zoufale prahla.

Domů jsem se vydala až ve chvíli, kdy se fialová barva rozlila po obloze jako inkoust a mezi větvemi stromů se začaly mihotat první hvězdy.

Cestu jsem si zkrátila přes prázdné náměstí, kde se ticho prolínalo s posledními zbytky večerního světla.

Po okraji se rozkládaly nízké domy s malými okny, jejichž střechy pokrývaly těžké šindele, poškozené časem a počasím.

Vzduch byl těžký a vlhký. Po nedávném dešti zůstala na dlažbě mokrá místa a mezi kamennými kostkami se držel chlad.

Kat a čarodějnice

Zrovna jsem míjela opuštěný trh, když jsem za sebou náhle zaslechla kroky. Byly těžké a až nepřirozeně pronikaly do okolního ticha.

Nevěnovala jsem jim pozornost a pokračovala dál – až do chvíle, kdy se ozvalo moje jméno.

„Eleanor Wilsonová!“ Naléhavý tón toho hlasu mě donutil zastavit se na místě. Ztuhla jsem a musela se několikrát zhluboka nadechnout, než jsem se odvážila otočit tím směrem.

To, co jsem spatřila, mi strachem semklo hrdlo.

Přede mnou stál starosta po boku mohutných mužů z královské gardy. Každý z nich byl oděn v lesklé zbroji, u pasu měl meč nachystaný k okamžité akci a vyčkával na něco, čemu jsem ještě nebyla připravena čelit.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a marně se snažila, aby se mi netřásl hlas. Odpovědi se mi však nedostalo. Starosta, muž v pokročilém věku s hlubokými vráskami, které mu do čela vytesal sám čas, pokynul rukou a ozbrojení muži se vrhli přímo ke mně.

Dva z nich mě prudce popadli za paže a zbytek mě obklopil, aby mi znemožnili utéct.

Košík mi vypadl z ruky a bylinky se vysypaly na kamennou dlažbu.

Máma vždycky říkala, že rozsypané bylinky znamenají neštěstí. Tehdy jsem se tomu smála.

Ale teď, když jsem zírala na fialové kvítky mateřídoušky ve špinavé louži, jsem si uvědomila, že měla možná pravdu. *Jen jsem ještě netušila, jak strašlivě krutá ta pravda bude.*

„Co to?“ vyhrkla jsem, ale jeden z mužů mi sevřel zápěstí tak silně, až se mi zatmělo před očima.

„Eleanor Wilsonová,“ promluvil starosta pomalu. „Jsi obviněna z čarodějnictví.“

Zem se mi začala ztrácet pod nohama.

„To musí být omyl,“ zašeptala jsem. „Já, já…“

„Mlč,“ zasyčel jeden z gardistů a trhl mnou kupředu. „Mlč nebo to bude ještě horší.“

Bylo mi zle. Motala se mi hlava a kolena se mi podlamovala. Srdce mi bušilo tak rychle, až mi připadalo, že se chce probojovat ven z hrudi, utéct a nikdy se neohlížet zpátky.

Oči se mi zaplnily slzami a já se je zoufale pokoušela zadržet. Nechtěla jsem plakat. Ne před nimi. A tak jsem neplakala.

Neplakala jsem, když mi ti muži omotávali zápěstí těžkými železnými pouty, která mi dřela kůži. Neplakala jsem, když mě táhli přes náměstí jako zločince, a neplakala jsem dokonce ani tehdy, když se na ulici začali shromažďovat lidé a křičeli na mě, že jsem zlo, které se musí vymýtit.

Držela jsem se, i když jsem mezi těmi lidmi spatřila ty, kterým jsem dřív hojila rány, vařila čaj na horečky a modlila se za jejich děti.

Dokázala jsem to. Až do chvíle, kdy mě nelítostně hodili do chladné cely a zavřeli za mnou dveře.

Tehdy jsem se sesunula na kamennou podlahu a nechala ze sebe bolest vyplavit v tichém, zoufalém pláči.

V cele panoval chlad a vlhkost. Voda odkapávala ze stropu v pomalém rytmu a pronikala mi do hlavy jako tikot hodin odpočítávajících čas ke konci.

Obepnula jsem si rukama kolena a opřela se čelem o chladný kámen. Přes slzy jsem skoro neviděla. Snažila jsem se být silná, ale cítila jsem, jak se ve mně něco láme.

Byla jsem obviněná. A moc dobře jsem věděla, co to znamená.

Mohu se bránit, jak chci. Můžu křičet, přísahat, že jsem nevinná, prosit o milost, ale nic z toho nebude mít váhu. Soud nikdy nevyhraju. Ne proti strachu, proti pověrám, ne proti davu, který už si našel viníka.

Můj život právě skončil.

Kapitola 2.

Alden

Sledoval jsem paprsek světla pronikající skrz zatažené závěsy a soustředil se na to, jak urputně se snaží proklouznout tam, kde měla zůstat jenom tma.

Byl tenký, téměř neviditelný, ale přesto tvrdohlavý. Jako by se odmítal vzdát.

Viděl jsem se v něm. Viděl jsem v něm toho malého kluka, kterým jsem býval. Kluka, co přišel o rodinu a bloudil mezi vesnicemi, příliš mladý na to, aby sám dokázal přežít.

Nakonec jsem dorazil sem – do Colne. I když o mě nikdo nestál, nedal jsem se. Mluvil jsem, prosil, přesvědčoval, dokud se nade mnou neslitoval muž s mocí něco změnit.

Ten samý muž, který teď seděl naproti mně u stolu a propaloval mě pohledem ostrým jako břitva.

Conrad.

Zastal se mě v době, kdy mě starosta města chtěl poslat do sirotčince. Byl to on, kdo přišel před městskou radu s nápadem, že si mě jeho otec vezme k sobě, aby mě naučil svému řemeslu.

To, že jsem pak znovu získal něco, co se dalo nazvat rodinou, byl jediný důvod, proč jsem ho odsud s tou směšnou prosbou ještě nevyhnal.

„Je to vážně důležité," prohlásil, přičemž vstal a přešel k oknu. „Proč máš uprostřed dne zatažené závěsy?"

Než jsem stihl odpovědět, světlo se prudce vřítilo do místnosti a udeřilo mě do očí. Sykl jsem a odvrátil hlavu, jako bych se popálil.

„Protože jsem ještě spal," zalhal jsem. Ve skutečnosti jsem se jen nechtěl dívat ven a už vůbec jsem nechtěl, aby někdo viděl dovnitř. To byl můj způsob odpočinku. Zatáhnout a předstírat, že svět venku není skutečný.

Teď byl můj klid ale narušen a já zhluboka zaúpěl. Conrad nad tím jen protočil panenky a přešel zpátky ke stolu.

„Podle mě je to nesmysl," usoudil jsem, když se na mě díval až příliš dlouho. „Proč ji prostě nemohu mučit jako ostatní? Takhle se z lidí pravda dostává nejlíp."

Ta slova jsem myslel vážně. Naučil jsem se, že bolest dokáže vymámit i to, co je ukryté hluboko v lidských duších. Žádné

přetvářky, žádné lži, jen syrová pravda vystřelená ven jako jiskra ze žhavého uhlí.

A on mi snad chtěl tvrdit, že na to mám jít po dobrém?

Conrad si povzdechl. „Dalo mi velkou práci přemluvit starostu, ale s tebou to bude ještě těžší, viď?“ V jeho hlase bylo slyšet napětí, což u něj nebylo zvykem. Znamenalo to, že mu na tom opravdu záleží. Štvalo mě to. Dlužil jsem mu totiž až příliš na to, abych ho mohl jen tak odmítnout.

Místo odpovědi jsem sklopil pohled ke svým nohám a přál si, abych mohl zmizet. Rozplynout se jako mlha nad ránem, pryč od všech starostí a věcí, co mě táhly ke dnu.

„Aldene. Opravdu potřebuju získat odpovědi. Jen tak o něco bych tě nežádal,“ pokračoval a já bohužel věděl, že říká pravdu. Málokdy ode mě něco chtěl, na to byl příliš skromný. A teď tady stál zranitelný, s prosbou, která pro něj znamenala mnohem víc, než jsem si kdy dokázal představit, a já tomu musel čelit.

Tiše jsem zaklel. *Proč ze všech věcí na světě musel chtít právě tohle?*

„Rozmyslím si to,“ rozhodl jsem se nakonec s velkým sebezapřením a už jen vyslovit ta slova mě stálo nemalé úsilí.

Znal mě dost dobře na to, aby věděl, že už jen ten příslib je úspěch, a přesto se mu v očích na okamžik mihlo zklamání.

Možná zkrátka doufal, že v sobě najdu zbytek svědomí, které jsem kdysi měl. Nebo si myslel, že v sobě ještě uchovávám zbytky lidskosti.

Jenže tuhle svou část jsem pohřbil už dávno.

Zůstal stát s rukama v bok a jeho pohled na mně spočíval s nepříjemnou intenzitou. Mlčel. Možná proto, že by ho slova, která měl na jazyku, bolela. A možná proto, že věděl, že by stejně vůbec nic nezměnila.

„Udělej, co uznáš za vhodné," prohlásil nakonec, otočil se a přešel ke dveřím.

Měl jsem mu říct, ať zůstane. Měl jsem ho zastavit, dát mu alespoň náznak naděje, že budu souhlasit, ale neřekl jsem nic.

Zůstal jsem sám v tmavé místnosti, obklopený tichem, které po něm zůstalo, a nechal se pohltit okolní temnotou. Dobře jsem věděl, že jakmile člověk jednou pozná její dotek, nikdy už ho zcela neopustí.

Kapitola 3.

Eleanor

K*ap. Kap. Kap.*

Počítala jsem kapky snášející se ze stropu, abych nevnímala tu příšernou zimu, která se mi vkrádala až do morku kostí.

Kap. Kap.

Počítala jsem je taky proto, že hrozilo, že každou chvíli ztratím vědomí. Svět před mýma očima se rozostřoval a mizel v beztvaré šedi.

Jediné, co mi ještě připomínalo, že jsem naživu, byla bolest. Řetězy se mi zarývaly do zápěstí tak silně, až mi okolo zfialověla kůže.

I ten nejmenší pohyb pro mě představoval nesnesitelné utrpení a věděla jsem, že pokud pouta brzy nikdo nesundá, zůstanou mi hluboké podlitiny.

Neplakala jsem. Už ne. Slzy mi dávno došly. Nahrazoval je zvuk kapek. Vytrvalý, monotónní, tichý pláč kamenných stěn.

Kap. Kap. Kap.

Jako kdyby plakaly pro všechny, kteří tu byli uvězněni. Pro ty všechny zlomené duše, jejichž křik se odrážel od chladných zdí a nakonec utichl v zapomnění.

Pro ty, co doufali a přestali. Pro ty, co věřili a byli zrazeni.

Kap. Kap.

Teď plakaly i pro mě.

Prsty jsem sevřela řetízek, jehož přívěsek se skrýval v ohbí mého krku. Jeho chladný kov mě jemně hladil na kůži a v té nehostinné tmě mi poskytoval alespoň zrnko útěchy.

Věděla jsem, že bych si ho měla sundat a uložit do krabičky, stejně jako vzpomínky na toho, kdo mi ho daroval, ale nemohla jsem. Ještě ne.

Nebyla jsem připravená nechat minulost za sebou a zapomenout na něj.

Stiskla jsem oční víčka pevně k sobě a najednou jsem si přála, aby tady byl. Chtěla jsem, aby mě vzal za ruku, pohladil mě ve vlasech, jak to měl ve zvyku, a pošeptal mi, že spolu půjdeme domů.

Schoulila jsem se do klubíčka a rukama si objala kolena. Věděla jsem, že se to nestane.

Protože ne každá láska je tak silná, aby zvládla překážky, které jí stojí v cestě.

Bolest spolu s chladem se mi šířila tělem jako jed.

Kap. Kap.

Čas mi splýval. Netušila jsem, kolik hodin, možná i dní, uplynulo, a neměla jsem nejmenší šanci to zjistit. Věděla jsem jen, jak moc jsem unavená. Vyprchávala ze mě síla.

Tělo jsem měla jako z olova. Už bych nedokázala otevřít oči, ani kdybych chtěla. A tak jsem se myslí přenesla do okamžiku, který navždy změnil můj život.

Moje bosé nohy se nořily do vysoké trávy a její stébla mě šimrala na kotnících. Slunce se mi pletlo do vlasů, hladilo mě po tváři a sdělovalo mi, že dokud cítím jeho teplo, je svět stále ještě plný naděje.

Vzduch voněl po divokých květinách a medu. V dálce zpívali ptáci a jejich melodie se nesla nad zvlněnými kopci.

Tančila jsem. Byla jsem lehká jako vánek, lehčí než jakýkoliv stín, který mi stál v cestě. Louka kolem mě zářila všemi barvami a já se konečně cítila volná.

A takhle mě tam našel on.

Znali jsme se od dětství, ale právě v ten okamžik mě prý spatřil úplně poprvé.

Stál tam, zahalený do zlatých paprsků slunce, třpytících se mu ve vlasech jako svatozář.

Když se naše oči setkaly, svět kolem na okamžik ztichl.

Cítila jsem, jak se mi do srdce vplížila zvláštní něha. Nečekaná, ale hluboká tak, že mě na okamžik úplně ochromila.

„Mohu se přidat?“ Jeho hlas byl klidný, ale skrýval v sobě něco zranitelného. A já náhle věděla, že odsud už nevede cesta zpátky.

Probudila mě ostrá bolest. Louka zmizela, s ní i slunce, vůně květin a on. Zbyla jen chladná tma kamenné kobky.

Zalapala jsem po dechu. Řetězy se mi zařezávaly hluboko do masa a kůže kolem nich jen hořela. Každý dotek studeného kovu byl jako žhavé železo.

Hlava se mi točila. Zimu, kterou jsem předtím cítila, nahradila horkost. Zamlžený svět přede mnou se vlnil, a to znamenalo jediné. Měla jsem horečku.

Když jsem si to uvědomila, srdce mi vynechalo úder. Věděla jsem, co znamená horečka v těchto podmínkách. Pokud mě někdo brzy neošetří, smrt je nevyhnutelná.

Zhluboka jsem se nadechla a ze všech sil zvolala: „Pomoc!“

Můj hlas se odrazil od čtyř stěn a pak nastalo ticho. Ani to kapání už jsem neslyšela.

„Pomoc!“ znovu jsem vykřikla. Hlas se mi lámal, tělo se mi chvělo.

Bez odpovědi. Obklopovalo mě jen prázdno. Těžké a neprostupné. Prázdno, které mi šeptalo, že jsem na to zůstala úplně sama.

Kapitola 4.

Alden

Kráčel jsem po dlouhých kamenných schodech stáčejících se do podzemí jako had, dokud jsem se neocitl v temné kobce. Vzduch zde byl těžký a vlhký, naplněný zápachem plísně a starého sena.

Zavěsil jsem pochodeň na zeď. Její světlo vrhalo tlumený závoj na kamennou podlahu a já se vydal vstříc mrtvolnému tichu tohoto místa.

Nenáviděl jsem se za to, co jsem se chystal udělat. Nebyl jsem zachráncem. Byl jsem tím, kdo přinášel bolest a zkázu. Jen nerad jsem si hrál na anděla.

A Conrad to moc dobře věděl.

V duchu jsem zaklel a došel až do toho nejodlehlejšího koutu vzadu, ke starým železným dveřím pokrytým rzí. Odemkl jsem. Zámek zaskřípal jako zraněné zvíře a pak mě dveře konečně pustily dovnitř.

Na slaměné podlaze ležela dívka.

Kat a čarodějnice

Byla schoulená do klubíčka a její zlatavé vlasy jí padaly kolem obličeje. V tom mdlém světle vypadaly skoro jako tekuté zlato. Leskly se a chvěly, i když se ona sama nehýbala.

Tvář měla bledou, téměř průsvitnou, a pod víčky se jí rýsovaly tmavé stíny. Otisky bolesti, zimy a dní strávených o samotě.

Byla krásná. Ale ne způsobem, na jaký jsem byl zvyklý. Nebyla to laciná krása dvorních dívek ani neomalený půvab bohatých dcer. Její krása byla jiná.

Vypadala jako víla z pohádky, ztracená v zimním lese. Bledá a křehká jako první sníh dopadající na prázdnou louku těsně před svítáním.

Chvíli jsem tam jen stál, neschopen od ní odtrhnout pohled.

Proudila v ní něha, která zrála v tichu bolesti, a zároveň síla, jež sotva dýchala pod tíhou utrpení.

Na chvíli mě zcela ochromila. Musel jsem se několikrát zhluboka nadechnout, než jsem se plně vzpamatoval.

Byla vražedkyně, čarodějnice, nebo možná obojí zároveň. Nemohl jsem dovolit, aby mě omámila něhou, ani křehkostí, jež v sobě nesla jako skrytý plamen.

Protože to všechno byl jenom klam.

Zatnul jsem čelist, znovu se podíval na její bledou tvář a přistoupil blíž.

Teprve v tom jsem si všiml jejích zranění.

Kovové řetězy se jí zařezávaly hluboko do kůže a zanechávaly za sebou fialové podlitiny.

Natáhl jsem ruku a dotkl se jejího čela. Kůže pod mou dlaní hořela.

Zaklel jsem. To nebylo součástí dohody. Nikdo neříkal nic o tom, že se o ni budu muset starat. Že bude nemocná. Slabá.

A taky tak zatraceně lidská.

Váhal jsem jen na zlomek vteřiny. Pak jsem jí odemkl pouta a pomalu ji zvedl. Byla tak lehká, že jsem ji sotva cítil v náručí. Drobná jako ptáče ztracené ve vlastních stínech.

Její hlava se mi bezvládně opřela o rameno a zlaté vlasy mi sklouzly po paži jako hedvábné paprsky slunce.

Nesl jsem ji pryč, pevně přitisknutou k hrudi. Ozvěna mých kroků se odrážela od kamenných stěn a mísila se s jejím slabým dechem, jediným důkazem, že byla ještě naživu.

Když jsem vystoupal poslední schod, moje rameno narazilo do těžkých dveří. Zabral jsem a s tichým zaskřípěním je otevřel.

Chlad kobky okamžitě ustoupil čerstvému nočnímu vzduchu. Obloha nad námi byla temná, posetá hvězdami, a měsíc

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kat a čarodějnice**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.